

## Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 29, 2015

Nummer 29, 2015

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

### INHOUDSOPGAVE

#### Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2015:2586](#) 09-07-2015

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2015:2800](#) 07-07-2015

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:1902](#) 24-06-2015

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:4599](#) 23-06-2015

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2015:743](#) 05-03-2015

#### Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2015:5904](#) 30-06-2015

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2015:5770](#) 11-06-2015

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2015:3258](#) 20-04-2015

#### Annotatie

[Indicatiestelling en instemmingsverklaring gedragswetenschapper bij een machtiging gesloten jeugdhulp. Noot bij HR 29 mei 2015, ECLI:NL:HR:2015:1414.](#)

mr. drs. J. Kok

## RECHTSPRAAK

***Eenpersoonsadoptie door de nieuwe partner van de moeder. Tegenspraak van de biologische en juridische vader. Verzoek tot adoptie wordt ook in hoger beroep afgewezen. De partner voert aan dat hij sinds 2007 een affectieve relatie heeft met de moeder en sinds 2008 in gezinsverband met haar en de ernstig autistische zoon samenleeft. Hij heeft een goede band met de zoon opgebouwd die hem accepteert als verzorger. De vader stelt dat zijn zoon nog wel degelijk iets van hem te verwachten heeft. Het hof wijst het misbruik maken van de bevoegdheid tot tegenspraak af. Het hof stelt vast dat de juridische vader en de zoon nooit in gezinsverband hebben samengeleefd. Aan de tegenspraak zou om die reden (artikel 1:228 lid 2 aanhef en onder a BW) kunnen worden voorbijgegaan, maar het hof oordeelt dat de vader in de eerste jaren van het leven van zijn zoon wel een rol van betekenis heeft gespeeld. De door de moeder en haar partner beoogde continuïteit in de verzorging en opvoeding van de zoon kan ook op een andere manier worden bereikt. Onvoldoende aanleiding om voorbij te gaan aan de tegenspraak.***

De vader en de moeder hebben samen een ernstig autistische zoon, die geboren is uit hun inmiddels beëindigde affectieve relatie. De vader heeft zijn zoon erkend, maar is niet belast met het ouderlijk gezag. De moeder heeft sinds 2007 een nieuwe partner, met wie zij samen met haar zoon in gezinsverband samenleeft sinds 2008. De partner van de moeder heeft een goede band opgebouwd met de zoon, die hem inmiddels accepteert als verzorger. De partner van de moeder wil de zoon adopteren, maar de rechtbank wees dit verzoek af.

Het hof verwijst naar de voorwaarden voor adoptie, zoals verwoord in artikel 1:227 BW en artikel 1:228 lid 1 BW. Een voorwaarde voor adoptie is onder meer dat geen van beide ouders het verzoek tegensprekt (artikel 1:228 lid 1 onder d BW). De vader spreekt het verzoek

uitdrukkelijk tegen. Volgens de partner van de moeder maakt de vader misbruik van zijn bevoegdheid tot tegenspraak. Om die reden zou aan zijn tegenspraak voorbij moeten worden gegaan (vgl. HR 21 februari 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF1487). Het hof deelt die opvatting niet. Gebleken is dat de vader in het verleden – weliswaar in beperkte mate – betrokken is geweest in het leven van de zoon. Daar komt bij dat adoptie verstrekkende gevolgen heeft voor de familierechtelijke betrekkingen tussen de vader en de zoon. De vader heeft derhalve een rechtens te respecteren belang bij de uitoefening van zijn bevoegdheid om het verzoek tot adoptie tegen te spreken.

Gebleken is echter dat de vader nooit met de moeder en de zoon in gezinsverband heeft samengeleefd, hetgeen een reden vormt om aan de tegenspraak van de vader voorbij te gaan (artikel 1:228 lid 2 aanhef en onder a BW). Blijkens de wetsgeschiedenis is bij de toepassing van artikel 1:228 lid 2 BW echter uitgangspunt, dat slechts in een beperkt aantal gevallen aan de tegenspraak van een ouder voorbij kan worden gegaan. De wetgever heeft de rechter enige beoordelingsruimte willen geven door de mogelijkheid te bieden voor het maken van een belangenafweging. Het dient gevallen te betreffen waarin een band tussen ouder en kind ontbreekt.

Naar het oordeel van het hof is onvoldoende weersproken dat de vader tijdens de eerste levensjaren van zijn zoon wel een rol van betekenis heeft gespeeld in het leven van zijn zoon. Bovendien heeft de vader zijn zoon ruim een jaar na zijn geboorte erkend. Gelet op deze omstandigheden kan niet gezegd worden dat een band tussen vader en zoon volledig ontbreekt.

De moeder en haar partner beogen door middel van adoptie de continuïteit in de verzorging van de zoon te waarborgen. Het hof overweegt in dat kader dat die continuïteit evengoed gewaarborgd kan worden door andere juridische middelen, zoals bijvoorbeeld het instellen van een mentoraat of beschermingsbewind. Een adoptie is in dat kader niet noodzakelijk.

In voornoemde omstandigheden ziet het hof onvoldoende aanleiding om de uitzonderingsmogelijkheid van artikel 1:288 lid 2 onder a BW toe te passen. Het hof gaat derhalve niet aan de tegenspraak van de vader voorbij. Dit leidt tot de conclusie dat niet is voldaan aan de voorwaarde voor adoptie, zoals neergelegd in artikel 1:228 lid 1 onder d BW. Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

---

**Instantie:** Gerechtshof Amsterdam

**Datum uitspraak:** 07-07-2015

**ECLI:** ECLI:NL:GHAMS:2015:2800

**Zaaknummer:** 200.145.376/01

**Wetsartikelen:** 1:228 lid 1 BW en 1:228 lid 2 aanhef en onder a BW

## RECHTSPRAAK

***Gesloten jeugdhulp met instemming gezaghebbende ouders. Geen ondertoezichtstelling. Mandaat van gecertificeerde instelling om namens het college van burgemeester en wethouders (BenW) verzoek te doen. Kinderrechter oordeelt (anders dan ECLI:NL:RBGEL:2015:1159) dat mandaat gegeven kon worden. De Jeugdwet of de aard van de bevoegdheid verzet zich niet daartegen. Dat het mandaatbesluit niet correct was bekendgemaakt (artikel 10:5 lid 2 jo. 4:42 Awb) passeert de kinderrechter. Verzoek wordt toegewezen.***

In de onderhavige procedure verzoekt de gecertificeerde instelling namens het college van burgemeester en wethouders (BenW) om verlening van een machtiging tot uithuisplaatsing van een minderjarige in een accommodatie voor gesloten jeugdzorg. De ouders van de minderjarige stemmen in met het verzoek. Het verzoek is gebaseerd op artikel 6.1.8 lid 1 Jeugdwet. De minderjarige staat niet onder toezicht.

De advocaat van de minderjarige stelt dat BenW de bevoegdheid tot het indienen van een dergelijk verzoek in het onderhavige geval niet kon mandateren aan de gecertificeerde instelling.

De rechtbank overweegt als volgt. Een verzoek als het onderhavige dient in beginsel ingediend te worden door BenW. Echter, BenW kan aan de gecertificeerde instelling mandaat verlenen om dat verzoek namens BenW te doen. Mandatering van een bevoegdheid is toegestaan, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald, of de aard van de bevoegdheid zich tegen het verlenen van die machtiging verzet (artikel 10:3 jo. 10:12 Awb). Naar het oordeel van de kinderrechter staat artikel 6.1.8 Jeugdwet, noch enig ander wettelijk voorschrift aan het verlenen van machtiging tot het doen van een verzoek in de weg. De Jeugdwet of de totstandkomingsgeschiedenis van deze wet biedt volgens de kinderrechter ook geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de aard van de bevoegdheid zich tegen het verlenen van machtiging tot het doen van een verzoek verzet. Van een belangenverstrengeling is volgens de kinderrechter geen sprake. De gecertificeerde instelling kon naar het oordeel van

de kinderrechter dan ook gemachtigd worden tot het doen van een verzoek tot gesloten plaatsing van de minderjarige (vergelijk in dat kader ook ECLI:NL:RBGEL:2015:1159). Hoewel de bekendmaking van dit mandaatbesluit niet in overeenstemming is met de eisen die artikel 10:5 lid 2 jo. 4:42 Awb daaraan stelt, verbindt de kinderrechter aan dit gebrek geen rechtsgevolgen. Het verzoek wordt toegewezen.

---

**Instantie:** Rechtbank Noord-Holland

**Datum uitspraak:** 30-06-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RBNHO:2015:5904

**Zaaknummer:** C-15-224791 - JU RK 15-633

**Wetsartikelen:** 6.1.8 lid 1 Jeugdwet, 10:3 jo. 10:12 Awb en 10:5 lid 2 jo. 4:42 Awb

## RECHTSPRAAK

***Verzoek om voorlopige voorziening ex artikel 223 Rv in het kader van een echtscheidingsprocedure afgewezen. In het kader van een voorlopige-voorzieningenprocedure op grond van artikel 821 Rv verzoekt de vrouw op grond van artikel 223 Rv haar vervangende toestemming te verlenen voor verhuizing van het kind naar elders. De rechtbank overweegt dat de opsomming van de door elk der echtgenoten te vragen en door de rechter te treffen voorlopige voorzieningen in artikel 822 en 823 Rv limitatief is. Weliswaar kan in het kader van een verzoekschriftprocedure voorlopige voorzieningen worden verzocht op grond van overeenkomstige toepassing van artikel 223 Rv (HR 5 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3533), maar naar het oordeel van de rechtbank verzet de aard van de zaak zich tegen overeenkomstige toepassing van artikel 223 Rv in zaken van echtscheiding en scheiding van tafel en bed, nu de wetgever daartoe een bijzondere regeling heeft getroffen die op een aantal cruciale punten afwijkt van de algemene regeling van artikel 223 Rv. Vrouw wordt niet ontvangen in haar verzoek.***

In het kader van een voorlopige-voorzieningenprocedure gedurende een lopende echtscheidingsprocedure heeft de man de voorzieningenrechter verzocht een beslissing te geven over het uitsluitend gebruik van de echtelijke woning en de toevertrouwing van het kind aan hem. De vrouw heeft tegen dit verzoek verweer gevoerd en bij wijze van voorwaardelijk zelfstandig verzoek ex artikel 223 Rv verzoekt haar vervangende toestemming te verlenen voor een verhuizing van het kind. Wat betreft dit verzoek ex artikel 223 Rv overweegt de rechtbank dat elk van beide echtgenoten gedurende de echtscheidingsprocedure voorlopige voorzieningen kan vragen. De opsomming van de te vragen voorlopige voorzieningen is neergelegd in de artikelen 822 en 823 Rv.

De aard van de verzoekschriftprocedure verzet zich (zie ECLI:NL:HR:2014:3533) niet tegen overeenkomstige toepassing van artikel 223 Rv. De vraag is echter of de bijzondere wettelijke regeling van voorlopige voorzieningen in zaken van echtscheiding en scheiding van tafel en bed in die zaken overeenkomstige toepassing van artikel 223 Rv wel uitsluit.

De voorzieningenrechter overweegt dat de Hoge Raad deze vraag onbeantwoord heeft gelaten, maar dat de aard van de zaak zich tegen overeenkomstige toepassing van artikel 223 Rv in zaken van echtscheiding van tafel en bed verzet. Een andere conclusie zou ook niet goed passen binnen het systeem van de wet, waarin de wetgever in zaken van echtscheiding en scheiding van tafel en bed in artikel 821 tot en met 826 Rv, een bijzondere wettelijke regeling heeft getroffen die op een aantal cruciale punten, zoals de inhoud en de duur van de te treffen voorlopige voorzieningen en het ontbreken van de mogelijkheid van hoger beroep, afwijkt van de algemene regeling van artikel 223 Rv. De vrouw wordt dan ook niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek om vervangende toestemming te verlenen tot verhuizing.

---

**Instantie:** Rechtbank Limburg

**Datum uitspraak:** 11-06-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RBLIM:2015:5770

**Zaaknummer:** C/03/204843/ FA RK 15-1170

**Wetsartikelen:** 223 Rv en 821 t/ m 823 Rv

## RECHTSPRAAK

***Eenvoudige gemeenschap van echtelijke woning. Verdeling na scheiding. Eigendom berustte voor drie vijfde bij vrouw en voor twee vijfde bij man. De rechtbank oordeelde dat de verkoopopbrengst in deze verhouding moet worden verdeeld en dat de kosten bij helfte door partijen moeten worden gedragen. De man vindt dat alles bij helfte moet worden verdeeld, omdat hij altijd de hypothecaire lasten heeft gedragen, subsidiair dat als de opbrengst naar rato wordt verdeeld, dan ook de kosten. De vrouw is het eens met de rechtbank. Het hof oordeelt dat de goederenrechtelijke eigendomsverhoudingen niet op grond van redelijkheid en billijkheid kunnen worden gewijzigd. Daarom dient de opbrengst van de woning naar rato van de eigendomsverhoudingen te worden verdeeld. Op grond van artikel 3:172 BW dienen ook de kosten van verkoop naar rato te worden verdeeld. Wat de hypothecaire schuld betreft dient ieder van beiden het eigen aandeel in de woning te financieren en af te lossen. De restschuld dient dan ook naar rato te worden gedragen door beide partijen.***

Partijen zijn met elkaar gehuwd geweest. In hun huwelijkse voorwaarden hebben partijen bepaald dat tussen hen een gemeenschap van inboedel bestaat en dat zij elke andere gemeenschap van goederen uitsluiten. Ten aanzien van de voormalige echtelijke woning is sprake van een eenvoudige gemeenschap op de voet van artikel 3:166 BW. De woning is inmiddels aan derden geleverd. De eigendom van de woning berustte voor drie vijfde deel bij vrouw en voor twee vijfde deel bij de man. De rechtbank heeft geoordeeld dat de opbrengst van de woning ook in deze verhouding moet worden verdeeld, maar dat de kosten door partijen bij helfte dienen te worden gedragen.

De man is van deze beslissing in hoger beroep gekomen. Volgens de man dient de opbrengst

op grond van de redelijkheid en billijkheid bij helfte te worden verdeeld, omdat hij altijd de hypotheeklasten en het regulier onderhoud van de woning heeft betaald. Voorts is de man de mening toegedaan dat indien de opbrengst naar rato dient te worden verdeeld, ook de kosten naar rato dienen te worden verdeeld.

De vrouw is het eens met de rechtbank. Zij voert aan dat de hypotheeklasten op grond van de huwelijkse voorwaarden onder de kosten van de huishouding vallen.

Het hof overweegt dat de goederenrechtelijke eigendomsverhoudingen tussen partijen niet op grond van de redelijkheid en billijkheid kunnen worden gewijzigd. Derhalve kan in het midden blijven voor welk deel de man gedurende het huwelijk heeft betaald aan lasten en onderhoud. Dat verandert niets aan de goederenrechtelijke eigendomsverhoudingen. Het hof concludeert dat de man voor zijn deel van 40% en de vrouw voor haar deel van 60% gerechtigd is in de verkoopopbrengst van de voormalige echtelijke woning.

Ten aanzien van de kosten van de woning overweegt het hof dat de deelgenoten op grond van artikel 3:172 BW naar evenredigheid van hun aandelen delen in de vruchten en andere voordelen die het gemeenschappelijk goed oplevert en zij in diezelfde evenredigheid bijdragen tot de uitgaven die voortvloeien uit handelingen die bevoegdelijk ten behoeve van de gemeenschap zijn verricht. Daarbij is van belang dat de rechtsrelatie tussen deelgenoten in een onverdeelde boedel mede wordt beheerst door de redelijkheid en billijkheid. Op grond van artikel 3:172 BW dient de man voor 40% bij te dragen in de kosten van verkoop van de woning, bestaande uit kosten van doorhaling akte, de makelaarscourtage en de kosten van de spoedoverboeking.

Ten aanzien van de hypothecaire lening dienen partijen ieder hun eigen aandeel in de woning te financieren. Ten tijde van de aflossing bedroeg de hypothecaire schuld € 241.284,66. Op de voet van artikel 6:10 BW dient de man hiervoor naar rato van zijn aandeel 40% te dragen de vrouw 60%.

---

**Instantie:** Gerechtshof Den Haag

**Datum uitspraak:** 24-06-2015

**ECLI:** ECLI:NL:GHDHA:2015:1902

**Zaaknummer:** 200.157.943/01 en 200.157.944/01

**Wetsartikelen:** 3:166 BW, 3:172 BW en 6:10 BW

## RECHTSPRAAK

***IPR. Erkenning Marokkaans echtscheidingsvonnis. De vrouw stelt dat de Nederlandse rechter bevoegd is ten aanzien van het echtscheidingsverzoek en de nevenvoorzieningen en dat Nederlands recht daarop van toepassing is en subsidiair dat het Marokkaans echtscheidingsvonnis niet voor erkenning vatbaar is omdat dit niet na behoorlijke rechtspleging tot stand is gekomen. Het hof oordeelt dat het vonnis voor erkenning in aanmerking komt. Het is na een behoorlijke procedure tot stand gekomen. Dat er geen verzoeningspoging zou zijn geweest, levert geen strijd met de openbare orde op, nu het huwelijk wegens duurzame ontwrichting is ontbonden, hetgeen naar Nederlands recht ook echtscheidingsgrond is. Het hof wijzigt de vastgestelde zorgregeling en de bijdrage in de kosten voor de kinderen, gelet op het ter zitting gebleken veel hogere inkomen van de man, maar sluit aan bij het Marokkaanse vonnis ter zake de schadeloosstelling voor de vrouw en komt niet toe aan een beoordeling op grond van artikel 1:401 BW. Dat het Marokkaanse recht geen partneralimentatie kent, zoals in Nederland, maakt het vonnis niet strijdig met de Nederlandse openbare orde.***

De vrouw stelt in hoger beroep dat de Nederlandse rechter bevoegd is ten aanzien van het echtscheidingsverzoek en nevenvoorzieningen en dat daarop Nederlands recht van toepassing is. Subsidiair stelt de vrouw dat het Marokkaanse echtscheidingsvonnis niet voor erkenning vatbaar is, nu dit niet na een behoorlijke rechtspleging tot stand is gekomen.

De man stelt zich op het standpunt dat de rechtbank terecht de Marokkaanse echtscheidingsbeslissing heeft erkend.

Met betrekking tot de stelling van de vrouw dat het Marokkaanse vonnis niet na een behoorlijke rechtspleging tot stand is gekomen omdat zij gehinderd werd in haar

procesvoering, overweegt het hof dat uit het vonnis blijkt dat de vrouw zich in de echtscheidingsprocedure in Marokko heeft gesteld, van rechtsbijstand was voorzien, inhoudelijk verweer heeft gevoerd – haar standpunt ten aanzien van de (reden van de) door de man verzochte echtscheiding en de gevolgen van de echtscheiding voor haar en de kinderen zijn expliciet in het vonnis weergegeven – en verzocht heeft de door haar in het vonnis gespecificeerde financiële rechten ten aanzien van haarzelf en de kinderen toe te wijzen. De vrouw is van het vonnis in hoger beroep gegaan, doch heeft dit op eigen initiatief weer ingetrokken. Gelet op het voorgaande kan naar het oordeel van het hof niet worden volgehouden dat het feit dat de vrouw de Arabische taal niet machtig is en niet over een tolk beschikte, impliceert dat van een behoorlijke rechtspleging geen sprake is geweest.

Ten aanzien van de stelling van de vrouw dat de echtscheiding in strijd met de in Marokko voor de onderhavige situatie voorgeschreven procedure tot stand is gekomen, nu er geen sprake is geweest van een verzoeningspoging, zodat sprake is van strijd met de openbare orde, overweegt het hof als volgt. Zo de juiste procedure al niet is gevolgd – hetgeen door de man wordt betwist – en er, hoewel voorgeschreven, geen verzoeningspoging is geweest – hetgeen wordt weersproken door het echtscheidingsvonnis dat melding maakt van drie verzoeningszittingen, bij twee waarvan de vrouw en haar vertegenwoordiger verstek hebben laten gaan – is er naar het oordeel van het hof geen sprake van strijd met de openbare orde, nu de echtscheiding is uitgesproken op grond van duurzame ontwrichting van het huwelijk, hetgeen naar Nederlands recht eveneens grond is voor echtscheiding. Dat de vrouw naar Marokkaans recht geen recht heeft op partneralimentatie maakt evenmin dat het Marokkaanse vonnis in strijd komt met de openbare orde.

Het hof wijzigt de vastgestelde zorgregeling en de bijdrage in de kosten voor de kinderen, gelet op het ter zitting gebleken veel hogere inkomen van de man.

Met betrekking tot het verzoek van de vrouw partneralimentatie vast te stellen overweegt het hof als volgt. In het Marokkaanse vonnis is de man veroordeeld aan de vrouw een 'Mout'aa' (schadeloosstelling) te betalen. Het Marokkaanse recht kent geen partneralimentatie in de zin van een uitkering tot levensonderhoud zoals in de Nederlandse wet is opgenomen (artikel 1:157 BW). Dat de Marokkaanse rechter geen onderhoudsbijdrage ten behoeve van de vrouw heeft bepaald, is derhalve niet in strijd met de Marokkaanse wettelijke maatstaven. Evenmin is dit strijdig met de Nederlandse openbare orde. Erkenning van het Marokkaanse vonnis (en aldus van de niet-toekenning van de partneralimentatie) impliceert dat het hof voor wat de partneralimentatie betreft niet toekomt aan een beoordeling op grond van artikel 1:401 BW. Voor zover het betreft de wel aan de vrouw toegekende – in het Nederlands recht in deze vorm niet voorkomende – schadeloosstelling en woonkostenvergoeding, acht het hof het niet aan de Nederlandse rechter om deze te beoordelen op strijd met de Marokkaanse wettelijke

maatstaven, te meer nu zulks ook niet door de vrouw is aangevoerd.

---

**Instantie:** Gerechtshof 's-Hertogenbosch

**Datum uitspraak:** 09-07-2015

**ECLI:** ECLI:NL:GHSHE:2015:2586

**Zaaknummer:** F 200.151.821\_01

## RECHTSPRAAK

***Kinderalimentatie. Rekening houden met fictief kindgebonden budget? Is de nieuwe partner van de moeder onderhoudsplichtig jegens de kinderen op grond van het bestaan van 'family life'? De man stelt dat het kindgebonden budget van de vrouw lager is doordat zij thans samenwoont met haar nieuwe partner. Naar zijn mening dient rekening gehouden te worden met een fictief kindgebonden budget als ware de vrouw alleenstaande ouder. Dan zou dat budget hoger zijn en de behoefte van de kinderen lager. De keuze van de vrouw om te gaan samenwonen dient niet te zijnen laste te komen. Verder stelt de man dat niet alleen de stiefouder onderhoudsplichtig is, maar ook de niet met de moeder gehuwde nieuwe partner op grond van family life. De rechtbank stelt dat wat betreft het kindgebonden budget uitgegaan moet worden van de feitelijke situatie. Rekening houden met een fictief budget zou ertoe leiden dat impliciet de partner van de vrouw zou moeten bijdragen in de kosten van de kinderen. Voorts houdt de rechtbank geen rekening met een eventuele morele plicht tot het verschaffen van onderhoud door de nieuwe partner van de moeder. Beantwoording van de vraag of uit een oogpunt van gelijke behandeling de situatie van de stiefouder en de met de vrouw samenwonende nieuwe partner moeten worden gelijkgesteld, gaat de rechtsvormende taak van de rechter te buiten.***

De vrouw verzoekt onder meer vaststelling van kinderalimentatie. De man voert verweer. De man stelt dat de vrouw, als zij niet was gaan samenwonen met een nieuwe partner, aanspraak had kunnen maken op een hoger kindgebonden budget, alsook de alleenstaande-ouderkop. In dat geval zou de behoefte van de kinderen op een lager bedrag uitkomen. De man is dan ook van mening dat deze keuze niet te zijnen laste kan worden gebracht, reden waarom de vrouw

als alleenstaande moet worden aangemerkt bij de vaststelling van de behoefte van de kinderen. Indien de vrouw niet als alleenstaande wordt aangemerkt, pleit de man ervoor dat de nieuwe partner van de vrouw met wie zij niet is gehuwd, gehouden is bij te dragen in de kosten van de kinderen. Hij verwijst daarvoor naar recente jurisprudentie waarin sprake is van een doorbreking van het in de wet neergelegde stelsel (enkel de formele stiefouder is onderhoudsplichtig) in die zin dat ook in het geval dat sprake is van *family life* in de zin van artikel 8 EVRM tussen de nieuwe partner van de verzorgende ouder en zijn of haar minderjarige kinderen er een onderhoudsverplichting kan bestaan. De man stelt dat, naast het feit dat *family life* financiële verplichtingen met zich brengt, het onderscheid tussen een formeel en niet-formeel stiefouderschap niet gerechtvaardigd is, aangezien dit in de berekening van alimentatie een ongewenste ongelijkheid tussen twee categorieën van stiefkinderen met zich zou brengen.

De vrouw verzet zich hiertegen en stelt dat het haar vrijstaat om samen te wonen. Volgens haar worden de kinderen er bovendien de dupe van indien van een fictief bedrag aan kindgebonden budget wordt uitgegaan. Zij verwijst op haar beurt naar jurisprudentie waarbij wordt uitgegaan van de feitelijke situatie. Voorts stelt zij dat haar partner niet onderhoudsplichtig is jegens de onderhavige minderjarigen.

Ook de kinderrechter is van oordeel dat uitgegaan moet worden van de feitelijke situatie en dat dus geen rekening moet worden gehouden met een fictief bedrag aan kindgebonden budget en alleenstaande-ouderkop. De vrouw moet immers de vrijheid hebben om verder te kunnen gaan met haar leven en te gaan samenwonen. Het is dan ook niet redelijk te achten dat de kinderen door een dergelijke keuze enig financieel nadeel zouden kunnen ondervinden. Bovendien zou dit met zich meebrengen dat de partner van de vrouw in een deel van de kosten van de kinderen zou voorzien. De kinderrechter zal de man dan ook niet volgen in zijn stelling dat de gevolgen van de persoonlijke keuze van de vrouw om te gaan samenwonen met een verdienende partner voor haar rekening en risico dienen te komen.

De wet geeft een limitatieve opsomming van degenen die onderhoudsplichtig zijn jegens minderjarige kinderen. Op grond van artikel 1:395 BW bestaat er thans alleen een wettelijke onderhoudsplicht voor de stiefouder, dat wil zeggen: de met de ouder gehuwde partner, jegens de kinderen van die ouder. Die wettelijke onderhoudsplicht kent de wet niet voor de niet met de ouder gehuwde partner, ook niet als sprake is van *family life* tussen de samenlevende partner en de betreffende kinderen (HR 8 april 1994, *NJ* 1994/439). Recent heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de wettelijke onderhoudsplicht van de man prioriteit heeft boven een eventuele morele verplichting van de partner van de vrouw om levensonderhoud te verstrekken (jegens de minderjarige kinderen van partijen, met wie hij in gezinsverband samenleeft, zie *ECLI:NL:HR:2014:1066*). Beantwoording van de vraag of sprake is van een

onrechtvaardigheid nu in de wet onderscheid wordt gemaakt tussen een formeel en niet-formeel stiefouderschap voortvloeiend uit een samenleving, hetgeen een ongewenste ongelijkheid in de wijze van het berekenen van alimentatie met zich zou brengen, gaat naar het oordeel van de kinderrechter de rechtsvormende taak van de rechter te buiten.

---

**Instantie:** Rechtbank Overijssel

**Datum uitspraak:** 20-04-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RBOVE:2015:3258

**Zaaknummer:** C/o8/168073 / FA RK 15-378

## RECHTSPRAAK

***Partneralimentatie. Ontbrekende lotsverbondenheid waardoor van de man niet kan worden geveegd dat hij nu of in de toekomst bijdraagt in de kosten van levensonderhoud van de vrouw dan wel dat de onderhoudsverplichting moet worden gematigd? Man stelt dat de schokkende ontdekking na drie jaar huwelijk dat hij niet de biologische vader is van het kind, zijn hele leven heeft veranderd en dat dit feit meebrengt dat niet van hem kan worden geveegd dat hij alimentatie voor de vrouw die hem bedrogen en voorgelogen heeft, betaalt. Het hof stelt voorop dat bij de beoordeling van deze vraag rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden. De enkele constatering van grievend gedrag leidt niet zonder meer tot de conclusie dat lotsverbondenheid niet meer aanwezig is. Man en vrouw hebben vanaf 2003 tot voorjaar 2012 een relatie gehad. Drie jaar voorafgaande aan 2009 zijn vruchteloze ivf-behandelingen gedaan. Toen de vrouw zwanger was zijn zij gehuwd. Nadat in 2012 DNA-onderzoek is verricht op initiatief van de man bleek hij niet de vader te zijn. Het huwelijk stond al onder druk. Het hof oordeelt dat hoe pijnlijk de ontdekking ook is geweest en hoezeer ook aannemelijk dat hij niet met de vrouw was gehuwd als hij had geweten dat hij niet de vader was van de ongeboren vrucht, dat maakt aan de lotsverbondenheid die er tot de ontdekking wel was, nog geen einde. Geen matiging of beëindiging alimentatieplicht.***

Primair is de man van mening dat gezien de gedragingen van de vrouw in redelijkheid niet van hem kan worden geveegd dat hij nu of in de toekomst bijdraagt in de kosten van levensonderhoud van de vrouw dan wel dat aanleiding bestaat zijn onderhoudsverplichting jegens de vrouw te matigen. Het betoog van de man komt er – samengevat – op neer dat de

vrouw hem bewust in de waan heeft gelaten dat hij de biologische vader was van het kind, dat zij hem heeft bedrogen en voorgelogen, dat zij op onwaarachtige gronden heeft aangestuurd op een huwelijk met hem en dat zij ten tijde van het huwelijk geen inzicht en berouw heeft getoond ten aanzien van haar gedragingen en de consequenties die haar gedrag voor hem en voor het kind hebben gehad en nog hebben.

Het hof stelt voorop dat bij de beantwoording van de vraag of van een gewezen echtgenoot een bijdrage in de kosten van levensonderhoud van de andere echtgenoot kan worden gevergd en, zo ja, tot welk bedrag, rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval. Hieronder zijn ook te verstaan niet-financiële omstandigheden, zoals gedragingen van de onderhoudsverzoekende echtgenoot. Niet het wangedrag op zichzelf, maar het bij dusdanig gedrag vorderen van geldelijke steun levert in dat geval een zo kwetsende bejegening van de aangesprokene op, dat van deze laatste een bijdrage in de kosten van onderhoud moreel niet of niet ten volle kan worden gevergd. De lotsverbondenheid die door het huwelijk is ontstaan en die ook na de beëindiging van het huwelijk doorwerkt, kan in zo'n situatie niet langer gelden als grondslag voor de onderhoudsverplichting.

De enkele constatering van grievend gedrag jegens de onderhoudsplichtige van degene die alimentatie verzoekt, leidt er niet zonder meer toe dat de lotsverbondenheid niet langer aanwezig is. Voorts dient in het algemeen terughoudendheid te worden betracht bij de beoordeling of zich in een concreet geval een zodanige situatie voordoet, mede gelet op het onherroepelijk karakter van een beëindiging of matiging van de onderhoudsverplichting.

Het hof is evenals de rechtbank van oordeel dat de door de man gestelde feiten en omstandigheden niet van een zodanige aard zijn dat van hem in redelijkheid niet of niet ten volle kan worden gevergd aan het levensonderhoud van de vrouw bij te dragen. De man en de vrouw hebben vanaf begin 2003 tot het voorjaar van 2012 een relatie met elkaar gehad. Voordat de vrouw in 2009 zwanger raakte, heeft zij gedurende een periode van drie jaar vruchteloze ivf-behandelingen ondergaan. In augustus 2009, toen de vrouw zwanger was van het kind, zijn de man en de vrouw gehuwd. Hoewel het huwelijk tussen partijen, zoals de man en de vrouw erkennen, al langer onder druk stond, is het huwelijk definitief gestrand nadat in juni 2012 uit een op initiatief van de man uitgevoerde DNA-test bleek dat hij niet de biologische vader is van het kind. Zoals de man niet heeft betwist, heeft tot aan het moment dat de man de uitslag van de DNA-test vernam, tussen hem en de vrouw lotsverbondenheid bestaan; zij hebben ruim negen jaar lief en leed met elkaar gedeeld. Hoe pijnlijk deze ontdekking voor de man ook moet zijn geweest, en hoezeer het ook aannemelijk is dat hij niet met de vrouw zou zijn gehuwd in 2009 indien hij had geweten dat zij op dat moment niet zwanger was van hem, dit maakt aan de lotsverbondenheid die tijdens het huwelijk is ontstaan en in 2012 nog is bezegeld met de geboorte van een ander kind, niet met

terugwerkende kracht een einde. Zelfs indien, zoals de man stelt maar de vrouw betwist, moet worden aangenomen dat het gezamenlijke besluit om in 2009 met elkaar te huwen uit praktische overwegingen is ingegeven, dan maakt dit het oordeel niet anders. De door de man aangedragen feiten en omstandigheden kunnen dan ook niet tot het oordeel leiden dat de lotsverbondenheid tussen partijen is geëindigd. Nu de overige door de man gestelde feiten over het grievend gedrag van de vrouw, zoals de beweerdelijke (slechte) intenties van de vrouw bij het aangaan van het huwelijk en de vraag of de vrouw al dan niet spijt heeft van haar gedrag, evenmin kunnen leiden tot een andere beslissing met betrekking tot het ontbreken van de lotsverbondenheid, passeert het hof het bewijsaanbod van de man dienaangaande als niet ter zake dienend.

---

**Instantie:** Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

**Datum uitspraak:** 23-06-2015

**ECLI:** ECLI:NL:GHARL:2015:4599

**Zaaknummer:** 200.153.045

## RECHTSPRAAK

***Limitering. Het betreft een kinderloos gebleven huwelijk dat ruim acht jaar heeft geduurd. De rechtbank heeft het verzoek van de man tot limitering toegewezen en de alimentatieverplichting gelimiteerd tot vijf jaar. Het hof honoreert het hoger beroep van de vrouw daartegen en wijst de limitering af. Het hof stelt eerst de hoogte van de alimentatie vast op € 1300 per maand. Ter zake van de limitering overweegt het hof dat niet van doorslaggevend belang is de vraag of de vrouw door het huwelijk al dan niet in haar verdiencapaciteit is beperkt, maar dat limitering wel redelijk kan zijn wanneer met voldoende zekerheid en op goede gronden verwacht mag worden dat de vrouw na het einde van een termijn op een voor haar passende wijze in haar eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien door te gaan werken. Dat geval doet zich niet voor, gelet op de gevorderde leeftijd van de vrouw (53 jaar), haar beperkte en niet recente opleiding en haar beperkte, niet recente en niet specifieke werkervaring. Zij werkt thans als postbezorger veertien uur per week. Deze omstandigheden brengen mee dat in de huidige economische situatie aan de zijde van de vrouw niet met voldoende zekerheid de conclusie getrokken kan worden dat zij over vijf jaar, of een andere periode korter dan twaalf jaar, volledig in haar behoefte kan voorzien.***

Op grond van artikel 1:157 lid 4 BW eindigt de verplichting tot levensonderhoud van rechtswege na het verstrijken van een termijn van twaalf jaren, die aanvangt op de datum van inschrijving van de beschikking in de registers van de burgerlijke stand. Dit betekent dat in dit geval de verplichting tot levensonderhoud van rechtswege eindigt op 14 oktober 2023.

Ingevolge artikel 1:157 lid 3 BW kan de rechter op verzoek van een van de echtgenoten de uitkering toekenning onder vaststelling van voorwaarden en van een termijn.

Het hof stelt voorop dat door hun huwelijk van ruim acht jaar partijen hun lot aan elkaar hebben verbonden. Gelet op deze lotsverbondenheid is de vraag of de vrouw door het huwelijk al dan niet in haar verdien capaciteit is beperkt, dan wel belemmerd is, niet van doorslaggevend belang. Wel kan limitering redelijk zijn wanneer met voldoende zekerheid en op goede gronden verwacht mag worden dat de vrouw na het einde van een termijn op voor haar passende wijze in haar eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien door te gaan werken. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting concludeert het hof dat deze zekerheid zich in dit geval niet voordoet. Immers, rekening moet worden gehouden met de – in het licht van de arbeidsmarkt: gevorderde – leeftijd van de vrouw (53 jaar), haar beperkte en niet recente opleiding (havo, SPW afgerond in 2005) en haar beperkte, niet recente en niet specifieke werkervaring (kantoorwerk tot 1995, kinderopvang tot 2009). Ten aanzien van de huidige dienstbetrekking bij Post.nl als postbezorger gedurende veertien uren per week is, zo is voldoende aannemelijk geworden, niet een uitbreiding te verwachten.

Vornoemde omstandigheden maken dat in de huidige economische situatie aan de zijde van de vrouw niet met voldoende zekerheid de conclusie kan worden getrokken dat zij over vijf jaar, of na een andere periode korter dan twaalf jaar, volledig in haar behoefte kan voorzien.

Ten slotte is het hof met de vrouw van oordeel dat niet kan worden vooruitgelopen op mogelijke toekomstige wetgeving, te meer nu daarvoor het draagvlak nog niet voldoende is gebleken.

Het hof ziet derhalve, anders dan de rechtbank, geen aanleiding om af te wijken van de wettelijke termijn van twaalf jaren, zoals opgenomen in artikel 1:157 lid 3 BW, en de door de man te betalen uitkering tot levensonderhoud in duur te beperken, zoals door de man aanvankelijk is verzocht.

---

**Instantie:** Gerechtshof 's-Hertogenbosch

**Datum uitspraak:** 05-03-2015

**ECLI:** ECLI:NL:GHSHE:2015:743

**Zaaknummer:** F 200.149.172-01

## ANNOTATIE

### **Indicatiestelling en instemmingsverklaring gedragwetenschapper bij een machtiging gesloten jeugdhulp. Noot bij HR 29 mei 2015, ECLI:NL:HR:2015:1414.**

***mr. drs. J. Kok***

Op 29 mei 2015 heeft de Hoge Raad uitspraak gedaan in een zaak waarin het indicatiebesluit dat bij het verzoek tot een machtiging gesloten jeugdhulp was overgelegd niet aan alle vormvoorschriften voldeed. In casu ontbrak de verzilveringstermijn in het indicatiebesluit. Ook had de gedragwetenschapper de minderjarige niet kort tevoren persoonlijk onderzocht. De Hoge Raad vernietigt de beschikking van het Hof Den Haag van 29 oktober 2014 en wijst het verzoek tot verlening van een machtiging om de minderjarige in een accommodatie voor gesloten jeugdhulp te doen verblijven af (ECLI:NL:HR:2015:1414 en ECLI:NL:PHR:2015:404 (conclusie A-G)). Hoewel deze uitspraak oud recht (Wet op de jeugdzorg) betreft, is deze beslissing op onderdelen evenzeer van belang onder de nieuwe Jeugdwet.

#### *Casus*

Voor de minderjarige is een machtiging gesloten jeugdhulp<sup>[1]</sup> afgegeven tot 28 mei 2014. Op 18 januari 2014 loopt hij weg bij De Vaart, een instelling voor gesloten jeugdhulp. De rechtbank verlengt op 12 mei 2014 de machtiging met een jaar tot 28 mei 2015 na de minderjarige telefonisch te hebben gehoord. Omdat hij onvindbaar is, is de gedragsdeskundige niet in staat hem kort tevoren te onderzoeken. Op 7 oktober 2014 wordt onder andere aan zijn moeder en jeugdzorg bekendgemaakt dat de minderjarige sinds 15 augustus 2014 verblijft bij zijn grootouders. Het Hof Den Haag doet op 29 oktober 2014 uitspraak en bekrachtigt de machtiging gesloten jeugdhulp.

#### *Indicatiebesluit*

Vanaf het moment van inwerkingtreding van de Wet op de jeugdzorg heeft het indicatiebesluit veel hoofdbrekens veroorzaakt en vooral ook veel papierwerk. Dit geldt in het bijzonder voor de combinatie met een machtiging tot uithuisplaatsing op grond van het Burgerlijk Wetboek (nu: artikel 1:265a BW) of een machtiging gesloten jeugdhulp (nu: artikel 6.1.2. Jeugdwet). De

Jeugdwet heeft om deze reden het indicatiebesluit geschrapt. Voor een machtiging tot uithuisplaatsing of een machtiging gesloten jeugdhulp is echter in beginsel wel een individuele voorziening van de gemeente nodig. Ik ga hier onder het kopje Jeugdwet nader op in.

De minderjarige klaagt erover dat aan het verzoek van Jeugdzorg geen geldig indicatiebesluit ten grondslag ligt. Verzuimd is namelijk om een zogenoemde ‘verzilveringstermijn’ op te nemen, zoals wettelijk is verplicht op grond van artikel 6 lid 1 sub d Wet op de jeugdzorg (verder: Wjz). Bovendien is de verzilveringstermijn van dertien weken inmiddels verstreken. Het hof is van mening dat de klacht van de minderjarige faalt, omdat er geen vervaltermijn van kracht is voor een machtiging gesloten jeugdhulp (HR 19 oktober 2012, ECLI:NL:PHR:2012:BQ4724). Bovendien is de termijn uit artikel 24 Uitvoeringsbesluit Wjz waarbinnen een aanspraak tot gelding moet worden gebracht van (ten hoogste) dertien weken, komen te vervallen (*Stb.* 2007/446).

De Hoge Raad zet in de beschikking de wetgeving die toentertijd van kracht was, mooi uiteen. De Wjz vereist – ook na doorgevoerde vereenvoudigingen – dat in het indicatiebesluit een verzilveringstermijn opgenomen is. Dit is de termijn waarbinnen het indicatiebesluit tot uitvoering moet zijn gebracht. Het doel hiervan is te voorkomen dat de zorg door tijdsverloop niet meer aansluit bij de behoefte van de cliënt. De maximale termijn is weliswaar verdwenen door aanpassing van het Uitvoeringsbesluit Wjz, maar de verzilveringstermijn moet nog steeds in het indicatiebesluit worden opgenomen.

Vervolgens vraagt de Hoge Raad zich af welke consequenties aan het ontbreken van de verzilveringstermijn verbonden moeten worden. De Wjz regelt dat bij het niet tijdig tot uitvoering brengen van het indicatiebesluit oftewel door het verstrijken van de verzilveringstermijn de aanspraak op jeugdzorg vervalt. Nu in casu de verzilveringstermijn in het indicatiebesluit ontbreekt, komt de Hoge Raad tot een andere conclusie. ‘Uit artikel 29b, lid 4, Wjz in verbanding met art. 5, lid 1, aanhef en onder d, EVRM volgt dat de rechter in zodanig geval het verzoek tot het verlenen van een machtiging tot onvrijwillige opneming in een instelling voor gesloten jeugdhulp niet kan toewijzen. Ingevolge eerstgenoemde bepaling kan de rechter de verzochte machtiging immers slechts verlenen indien de betrokken stichting een besluit als bedoeld in artikel 6, lid 1, Wjz heeft genomen. Tot deze eisen behoort dat daarin een termijn wordt opgenomen waarbinnen de aanspraak tot gelding moet zijn gebracht. Het daarmee beoogde doel – herbeoordeling van de noodzaak tot vrijheidsbeneming indien de maatregel niet binnen die termijn is geëffectueerd – strookt met het ingrijpende karakter van een gesloten plaatsing. Wel kan de rechter, indien hij dat geraden acht, het bureau jeugdzorg in de gelegenheid stellen een nieuw indicatiebesluit over te leggen waarin een verzilveringstermijn is opgenomen.’ (r.o 3.4.6)

De weg die de Hoge Raad voorstelt, namelijk om Bureau Jeugdzorg in de gelegenheid te stellen het indicatiebesluit te verbeteren, is een route die in de praktijk veel is gevolgd. Rechters boden Bureau Jeugdzorg in de praktijk vaak gelegenheid om het indicatiebesluit te herstellen. Hoewel het juridisch gezien in dit geval weinig had uitgemaakt, had het in deze zaak wellicht meer voor de hand gelegen een fictieve verzilveringstermijn van dertien weken aan te nemen. Dit is dezelfde termijn zoals deze was opgenomen in het Uitvoeringsbesluit Wjz totdat deze verviel en lijkt om deze reden een redelijke termijn. Dat is in ieder geval iets minder bureaucratisch.

#### *Onderzoek door gedragswetenschapper kort tevoren*

Het tweede onderdeel betreft een klacht tegen het ontbreken van een instemmingsverklaring van een gedragswetenschapper die de minderjarige kort tevoren heeft onderzocht. Jeugdzorg heeft slechts een verklaring overgelegd waarin is vermeld dat onderzoek van de minderjarige niet mogelijk is, omdat hij is weggelopen en zijn verblijfplaats niet bekend is.

De Hoge Raad maakt korte metten met het ontbreken van de instemmingsverklaring en bevestigt daarmee eerdere rechtspraak (HR 31 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ5422, *NJ* 2013/412). ‘Voor een machtiging gesloten jeugdhulp is een instemmingsverklaring van een gedragswetenschapper noodzakelijk die de minderjarige kort tevoren heeft onderzocht (artikel 29b, lid 5, Wjz). De wetgever heeft de instemming van een gedragswetenschapper als hoofdregel nodig geacht in verband met de ingrijpende aard van de maatregel van gesloten jeugdhulp; de gedragswetenschapper dient te toetsen of beperking van de vrijheid van de jeugdige nodig is in verband met de opvoeding. Wel kan een voorlopige machtiging worden afgegeven indien de machtiging van art. 29b Wjz niet kan worden afgewacht en onmiddellijke verlening van jeugdhulp noodzakelijk is. Ook in dit geval is de instemming van een gedragswetenschapper vereist die de jeugdige met het oog daarop kort tevoren te hebben onderzocht, tenzij onderzoek feitelijk onmogelijk is (artikel 29c, lid 4, Wjz).’ (r.o 3.6.4)

#### *Jeugdwet*

Bij het lezen van het deel over het ontbreken van een geldig indicatiebesluit zal menig een verzuchten dat hij blij is van dit gedoe af te zijn, omdat het indicatiebesluit niet meer bestaat. Toch is dit niet helemaal waar. Ten eerste bepaalt artikel 6.1.2 lid 5 Jeugdwet, dat een machtiging slechts kan worden verleend indien het college van de gemeente waar de jeugdige zijn woonplaats heeft, of de gecertificeerde instelling die de ondertoezichtstelling uitvoert of de voogdij uitoefent, heeft bepaald dat een voorziening op het gebied van jeugdhulp en verblijf niet zijnde verblijf bij een pleegouder nodig is. Deze individuele voorziening wordt ook wel het verleningsbesluit genoemd en komt in plaats van het indicatiebesluit. Aan dit

verleningsbesluit worden geen vormvereisten gesteld zoals bijvoorbeeld de verzilveringstermijn onder de Wet op de jeugdzorg, maar de overlegging hiervan vormt wel een wettelijke eis voor het verlenen van een machtiging gesloten jeugdhulp. Dat is niet voor niets, omdat een (her)beoordeling van de noodzaak tot vrijheidsbeneming mede met het oog op artikel 5 EVRM essentieel is. Ontbreekt deze zogenoemde individuele voorziening dan mag mijns inziens in beginsel geen machtiging gesloten jeugdhulp worden afgegeven, omdat niet aan de wettelijke vereisten voor afgifte van een machtiging gesloten jeugdhulp is voldaan. Dit sluit aan bij de uitspraak van de Hoge Raad voor zover het gaat om het oordeel over de noodzaak van (her)beoordeling van de machtiging gesloten jeugdhulp mede gelet op het ingrijpende karakter van een machtiging gesloten jeugdhulp. Op grond van artikel 6.1.2 lid 7 Jeugdwet, kan alleen de Raad voor de Kinderbescherming het ontbreken van een individuele voorziening repareren door een verklaring af te leggen dat een machtiging gesloten jeugdhulp noodzakelijk is. Dit ligt echter alleen voor de hand als de Raad voor de Kinderbescherming de verzoekende partij is en dus actuele informatie heeft over de minderjarige maar niet in de gevallen waarin de gemeente of de gecertificeerde instelling de verzoekende partij is.[2]

Ten tweede introduceert de Jeugdwet, in artikel 6.1.12 lid 3 Jeugdwet weer een vervaltermijn van drie maanden overeenkomstig artikel 1:265c lid 3 BW. De machtiging gesloten jeugdhulp zal dus weer binnen drie maanden ten uitvoer moeten worden gelegd. Ook in dit opzicht blijft de rechtspraak dus relevant.

De regeling van de instemmende verklaring van een gedragsdeskundige is ook van toepassing onder de Jeugdwet. Artikel 6.1.2 lid 6 Jeugdwet bepaalt dat het verzoek machtiging gesloten jeugdhulp de instemming behoeft van een gekwalificeerde gedragswetenschapper die de jeugdige met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht. Evenals dit onder de Wet op de jeugdzorg gold, kan slechts bij een spoedmachtiging hiervan worden afgeweken doordat het onderzoek feitelijk onmogelijk is. Dit is geregeld in artikel 6.1.3 lid 3 Jeugdwet.

Deze uitspraak is dus – hoewel er ook duidelijke verschillen zijn tussen de Wet op de jeugdzorg en de Jeugdwet – in een aantal opzichten evenzeer van belang onder de Jeugdwet.

[1] Onder de Wet op de jeugdzorg is de term machtiging gesloten jeugdzorg vervangen door: machtiging gesloten jeugdhulp. Voor de duidelijkheid wordt alleen de nieuwe term gebruikt.

[2] De redactie van artikel 6.1.2 lid 7 Jeugdwet, is aangepast door de Invoeringswet Jeugdwet (*Stb.* 2014, 442 (artikel 2 onderdeel X)). De tekst is door de wijziging in overeenstemming gebracht met de tekst in artikel 29b lid 6 Wet op de jeugdzorg (*Kamerstukken II* 2013/14, 33983, 3, p. 18).